

smlouvou, nýbrž jen mlčky konkludentními činy. (Čl. 85. obch. z.)

(Nález ze dne 1. dubna 1921 č. 3804, Bohuslav 475.)

(Slovensko.) Zákon neosvobozuje listiny od poplatku z důvodů jejich prozatímnosti.

(Nález ze dne 3. listopadu 1921 č. 14.223, Bohuslav 622.)

Listina sepsaná v advokátní kanceláři jako »informace« a oběma stranami podepsaná, dle níž jeden bratr za určitou úplatu uznává platnost testamentu a převzítí celé pozůstalosti druhým bratrem, jest listinou o narovnání, podrobenou poplatku dle stupnice II. ze smluvené úplaty.

(Nález ze dne 30. června 1920 č. 6039, Bohuslav č. 276.)

Odevzdací listina, kterou se prohlašuje připustnost vkladu práva zástavního, zřízeného na základě projevu dědicova, jenž podle nařízení testamentu prohlašuje, že zřizuje na nemovitostech pozůstalostních práva zástavní pro pohledávky legatářů, nemůže být pokládána za platný titul ke zřízení tohoto práva zástavního. (Saz. pol. 65/53, 116/61 a 101/84.)

(Nález ze dne 28. dubna 1919 č. 280, Bohuslav 39.)

Potvrzení bratřů vdovy zůstavitelovy, že jí zřídil »věno«, není právní listinou prokazující pohledávku vdovinu proti pozůstalosti dle předpisu § 21. nař. mín. fin. ze dne 29. prosince 1915 č. 397 ř. z.

(Nález ze dne 30. března 1920 č. 1409, Bohuslav 186.)

Neodporuje zákonu, když se z kvitance, potvrzující příjem kapitálu »s vedlejšími poplatky«, vyměří poplatek nejen ze sumy kvitovaných hypotečních pohledávek, nýbrž i z úroků vypočtených za celou dobu dlužního poměru.

(Nález ze dne 22. dubna 1920 č. 3213, Bohuslav č. 206.)

Když se v kvitanci potvrzuje příjem kapitálu »s úroky a příslušenstvím«, bez udání sumy těchto vedlejších dávek, není nezákonné, když do základu pro vyměření poplatku z kvitance se připočítá suma úroků vyšetřená výsledkem kvitujícího. (Nález ze dne 30. června 1920 č. 6038, Bohuslav č. 275.)

Pojem příslušenství továrny. Zákon pokládá za příslušenství tvárné budovy veškeré movité věci, potřebné ku provozování živnosti, pro niž tvárná budova tak jest zřízena, že jí bez podstatných stavebních změn nelze upotřebiti ku živnosti jiné.

(Nález ze dne 27. května 1919 č. 2589, Bohuslav č. 61.)

Movité věci, určené vlastníkům k trvalému užívání věci nemovité, zůstávají potud příslušenstvím věci hlavní, pokud tento poměr trvá, nehledě na to, zda jich jest k užívání skutečně nezbytné potřebí, či zda snad mohou být nahrazeny věcmi jinými. Příslušenstvím přestávají být teprve, když jejich věnování přestalo.

(Nález ze dne 2. září 1919 č. 4116, Bohuslav č. 90.)

Při vkladu převodu hypoteční pohledávky jest poplatek vyměřiti z částky postoupené pohledávky — při důchodu dle násobku § 16. popl. zák.; na nižší postupně nelze hleděti.

(Nález ze dne 7. dubna 1919 č. 108, Bohuslav č. 30.)

Ujednání dle § 54. popl. zák. o ceně věci prodané může finanční správa učiniti platně třeba jen s kupujícími a jemu dle toho poplatek předepsati, i když dle úmluvy stran poplatek má nésti prodávající.

(Nález ze dne 3. října 1919 č. 4739, Bohuslav č. 108.)

Věci movité, byly-li prodávajícím v době uzavření kupní smlouvy určeny k tomu, aby se jich vždy užívalo s věcí nemovitou jakožto hlavní, tvoří její příslušenství, byť i snad kupující neměl úmyslu věnovati jej nadále témuž účelu.

(Nález ze dne 13. prosince 1920 č. 7545, Bohuslav č. 376.)

Z okolností, že pachtýř statku přinesl na statek svůj vlastní fundus instructus, nelze beze všeho souditi, že fundus ten byl věnován k trvalému používání při statku a nelze proto z prodeje fundu pachtýřem novému vlastníku statku, v jehož prospěch pachtýř ustoupil, vyměřiti poplatek nemovitostní.

(Nález ze dne 12. února 1920 č. 981, Bohuslav č. 147.)

Finanční úřad není oprávněn vzíti za podklad vyměření poplatku převodního při koupi dědictvého podílu beze všeho místo odhadní ceny, zjištěné soudním odhadem v řízení pozůstalostním, poměrnou část vyšší ceny, za kterou později kupující nabyl ostatních podílů.

(Nález ze dne 23. října 1919 č. 169, Bohuslav č. 116.)

Dávku z přírůstku hodnoty, kterou kupující převzal ku placení za zcizitele, sluší pokládati za vedlejší plnění ve smyslu § 15. odst. 2. a § 50. odst. 1., č. 1. popl. zákona.

(Nález ze dne 13. ledna 1921 č. 223, Bohuslav č. 404.)

Ke znehodnocení dluhopisů válečných půjček po dni nápadu dědictvého netřeba hleděti, když dědicové nežádali za soudní odhad a úřad se přidržel hodnoty udané v pozůstalostním výkaze.

(Nález ze dne 10. října 1921 č. 9700, Bohuslav č. 604.)

Oddělení judičiální.

Nárok na nutnou výživu manželčinu nemůže ani dohodou stran (manželů) býti vyloučen.

(Roz. ze dne 18. ledna 1922, Rv. I. 878/21.)

Uveřejněno: Soudcovské listy 1922 č. 279.

Nedostavil-li se, ač řádně byl uvědoměn, jeden z manželů ke smířovacímu pokusu, nelze povolití dobrovolný rozvod manželství.

(Rozh. ze dne 14. září 1920, R. II. 243/20.)

Byl-li uzavřen mezi poručníkem a nemanželským otcem za souhlasu soudu smír, jímž nemanželský otec složením určitého peníže sprostěn byl veškerých povinností z důvodů mimomanželského splození, nemůže nemanželské dítě později žádati příspěvek na zaopatření, třeba majetkové poměry otcovy se zlepšily.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1920, Rv. I. 518/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. č. 761.

Z toho, že peněžní ústav není povinen, aby zkoumal oprávněnost předložitele vkladní knížky, nelyne, že nebyl by k tomu oprávněn.

(Rozh. ze dne 28. září 1920 R. I. 776/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. č. 680.

Nepodepsali-li se svědkové posledního pořízení jako svědkové posledního pořízení, jest poslední vůle neplatná a nelze použití předpisu § 126. nesp. pat.

(Rozh. ze dne 5. října 1920, Rv. 821/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. č. 690.

Prohlášení zůstavitelovo, že listina obsahuje jeho poslední vůli, musí být svědkům poslední vůle projeveno ústně a nedostačí pouhé prohlášení mlčky, konkludentním činem.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1922, Rv. II. 364/21.)

Uveřejněno: Juristen-Zeitung, 1922, č. 202.

Zákon o ochraně nájemců ze dne 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n. nevztahuje se na nájem stavební plochy k uložení stavebních potřeb.

(Rozh. ze dne 5. října 1920, R. I. 820/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. č. 689.

Na nájem sportovního hřiště, na němž po pronájmu nájemce vystavěl baráky, ochrana zák. z. 8. dubna 1920 č. 275 sb. se nevztahuje.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1920, R. I. 880/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. č. 736.

Nenastoupil-li obchodní zaměstnanec službu, může zaměstnavatel žádati pouze náhradu škody, nikoliv, aby zaměstnanec službu nastoupil. Ustanovení § 31. nebylo v tomto směru změněno § 153. III. nov.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1920, Rv. 624/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. č. 762.

Pojistka, již dle pojišťovacích podmínek lze postoupiti, zastaviti nebo zciziti jen se souhlasem pojišťovatele neb při níž jest mu podle pojišťovacích podmínek vyhrazeno právo, zkoumati oprávněnost majitele pojistky, není cenným papírem majiteli svědčícím.

(Rozh. ze dne 14. září 1920 Rv. I. 372/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. č. 662.

Zápůjčku, poskytnutou v roce 1902 obci města Krakova a splatnou podle dluhopisu v Praze, zaplatiti dlužno v korunách československých. — Právní poměr mezi Polskem a Československem není upraven mírovou smlouvou St. Germainskou, neboť tato upravuje právní poměr mezi mocnostmi sdruženými a spojenými — mezi něž náleží jak Polsko tak i Československo — a Rakouskem, ale nikoliv mezi těmito mocnostmi. Proto není příslušná reparační komise, aby o takových poměrech rozhodovala. — Koruny rak.-uh. měny, které jsou splatny v oblasti československého státu, platí se v korunách československých.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, Rv. I. 480/22.)

Uveřejněno: Právník, 1922, č. 380.

Je-li obchodním zvykem, že určité cenné papíry, kupují se na určité burse a nechávají se v místě, kde byly koupeny, jest komisionář oprávněn, papíry na téže burse prodati.

(Rozh. ze dne 5. října 1920, Rv. I. 449/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. č. 696.

Věcná firma společnosti s r. o. musí věcně poukazovati k předmětu závodu.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R. I. 892/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. čís. 766.

O sporné otázce, zda nemovitost byla před knihovním převodem majetkem obecním či majetkem soukromým, nelze soudům rozhodovati v řízení podle § 6.; o nesporné otázce, zda byla obecním jměním či obecním statkem, nepřisluší soudům rozhodovati vůbec.

(Rozh. ze dne 14. září 1920, R. I. 749/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. čís. 659.

Ustanovení § 3. lit. a) zák. zák., že ty a ty objekty jsou ze záboru vyloučeny, není norma absolutní která by působila vyloučení sama sebou, nýbrž záboru podléhají i tyto objekty, dokud nebyly výrokem příslušného úřadu za vyloučení uznány, o čemž soud nerozhoduje.

(Rozh. ze dne 3. října 1922, R. II. 380/22.)
Uveřejněno: Právník, 1922 str. 391.

K pojmu zřejmé nezákonnosti ve smyslu § 16. nesp. říz. Z důvodů: Dovolací stížnost domáhá se změny souhlasných usnesení. Zmatečnost aniž zřejmý rozpor se spisy nejsou tvrzeny. Přichází tedy jen v úvahu, lze-li usnesení druhé stolce vyloučiti předpisům zákona. Takového případu tu není. Zřejmá protizákonnost znamená, že otázka, o kterou jde, je v zákoně řešena určitě a přesně, takže nemůže vzejíti pochybnost o úmyslu zákonodárce a že přes to vydáno bylo rozhodnutí odporující předpisům zákona. Takového případu tu není. Co lze považovati za závažné důvody pro povolení lhůty na rozmyslenou k dědické přihlášce (§ 118. nesp. říz.), po případě pro její prodloužení, slyší posouditi svědomitou úvahou veškerých okolností. Závažným důvodem takovým může býti též naděje, že nalezena bude závěť, žadatel.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, R. I. 933/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu civ. čís. 745.

Obecnou hodnotou po rozumu § 103., odstavec druhý, nesp. říz., jest prodejná hodnota, které za pozůstalostní věci podle jejich stavu a jakosti lze v den zůstavitelova úmrtí na volném trhu docílit, nikoli mimořádná cena, které lze docílit jen vzhledem k užítku, který mohla by věc poskytnouti za zvláštních okolností nebo vzhledem ku zvláštním poměrům.

(Rozh. ze dne 12. října 1920, R. II. 283/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu civ. čís. 706.

Přihláška toho, kdo sice v posledním pořízení byl nazván dědicem, dle obsahu posledního pořízení jest však v pravdě odkazovníkem, není dědickou přihláškou a nemá ohledně ní místa řízení dle § 125. nesp. říz.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, R. I. 1157/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. čís. 831.

O neplatnosti poslední vůle rozhoduje se vždy v řízení sporném, neboť si vztýká se neplatnost pro nedostatek obřadních náležitostí, či z jiného důvodu. Ve sporu lze uplatňovati neplatnost posledního pořízení i z jiných ještě důvodů, než neplativost by v řízení pozůstalostním.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, Rv. I. 636/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu civ. čís. 834.

Otec není zpravidla povinen, by platil výživné pro dítko, jež se proti jeho vůli bez podstatné příčiny zdržuje mimo jeho domácnost, neboť otec se může podle § 145. domáhati, aby děti s ním sdíleli společnou domácnost.

(Rozhod. ze dne 28. prosince 1920, R. I. 1087/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. čís. 826.

Je-li souložník v rozhodné době více, nepožbývá dítě práva domáhati se uznání otcovství proti ostatním souložníkům, pokud jeden ze souložců nebyl soudem poručenským právoplatně za otce přijat. Může se tak státi rozsudkem, soudním smírem, čímž otcovství uznáno. Uloží-li soud v nesporném řízení osobě takové placení alimentů, aniž jí výslovně za otce přijal, rovná se rozhodnutí takové přjeti souložníka za otce. Přijetí za otce, musí se státi na návrh dítěte, které má mezi vícesouložníky volbu. Dítě jest zastoupeno poručníkem.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1920, Rv. II. 267/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. čís. 815.

Podpis všech tří svědků s dodatkem jako svědek poslední vůle je podstatnou náležitostí posledního nařízení.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, Rv. I. 636/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. čís. 834.

Darovací smlouva z důvodů cizoložného poměru mezi dárce a obdařenou souložnicí příčí se dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1920, Rv. I. 702/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. čís. 821.

Nárok na výživné nezletilého děčka jest splatným v místě, kde je dítě ve výživě a ve méně státu tohoto místa.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1920, R. I. 986/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. čís. 782.

Přijímatel nemovitosti jest povinen zaplatiti zciziteli nedoplatek tržbové ceny jen, prokáže-li mu tento, že dávka z majetku jeho a z přírůstku na majetku jest zapravena neb jinak zajištěna. Jen v tom smyslu může býti také k placení od-souzen.

(Rozh. ze dne 31. října 1922, Rv. I. 554/22.)
Uveřejněno: Česká advokacie, 1923 čís. 6.

Tím, že vlastník nemovitosti sdělil tomu, pro koho je zapísáno právo překupní, že hodlá nemovitosti za určitý peníz prodati a vyzval ho, aby v zákonné lhůtě se vyjádřil, zda hodlá překupní právo uplatnit, nenabídl mu nemovitost ke koupi.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1920, R. I. 1100/20.)
Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. čís. 817.

(Dokončení.)

ZE DNE.

Dr. V. Černý:

O osnově notářského řádu.

Notářská komora v Praze a Spolek notářů čl. v Praze předložily už dne 22. června 1921 ministerstvu spravedlnosti osnovu notářského řádu, kterou daly prozkoumati odborníku na slovo vzatému prof. dru Horovi, jenž dílo prostudoval a nalezl jej úplně způsobilým, aby bylo podkladem zákona. Notářská komora i Spolek si proto právem zakládaly na tomto díle, jež bylo vypracováno od nejlepších odborníků stavovských, a jež vyžádalo si hodně času a práce všech účastníků.

Ministerstvo spravedlnosti vypracovalo vlastní osnovu notářského řádu a zaslalo všem notářským komorám výzvu datovanou dne 26. dubna 1923, jež došla komorám v druhé polovině července letošního roku.

Výzva ta žádala o posudek do 2 měsíců.

Notářská komora v Praze k popudu notářské komory v Brně žádala u ministerstva, aby lhůta dvouměsíční, určená k podání dobrého zdání byla prodloužena o další dva měsíce. Odůvodňovala komora svoji žádost tím, že referenti dli na dovolených a že není možno komorám zpracovati dobrozdání v čase tak krátkém.

Ministerstvo lhůtu nepovolilo z důvodu, že se naléhá na unifikaci a proto, že nutno jest osnovu předložit již podzím-nímu zasedání parlamentu.

Notářská komora v Praze a Spolek notářů čl. v Praze byly nuceny se podle toho zaříditi. Příslušní činitelé napjali síly a podařilo se jim, že referát vypracovaný referentem komorním drem V. Černým byl prozkoumán komisí komorní, touto upraven a předložen komoře notářské v sezení již dne 22. září 1923, a touto schválen. Poslední redakci podání na ministerstvo spravedlnosti i poslední redakci dobrého zdání vykonalo presidium komory i Spolku a dne 6. října t. r. bylo vše zasláno ministerstvu spravedlnosti.

V podání vytyčují se hlavní hlediska, jež má stav notářský na celou materii zákona.

V posudku učiněny jsou přesné návrhy, jak ten který § má býti doplněn či změněn. Není tam tedy uvedeno, v čem souhlasíme s vládní osnovou, nýbrž pouze to, v čem s ní ne-souhlasíme.

Uznává se vážná snaha ministerstva po jednotnosti jakož i to, že ministerstvo v některých směrech vyhovělo požadavkům stavu notářského a to že se své vlastní iniciativy má nespornou zásluhu o nejedno velmi dobré ustanovení, jež jest pokrokem proti dosavadnímu stavu.

Rozdíl jest, nehledě k některým závažnějším otázkám, pouze v podrobnostech rázu technického a tu notářský stav chová odůvodněnou i oprávněnou naději, že bude docíleno souhlasu,